

ת"ד 1058/09/19 - מדינת ישראל, תביעות תעבורה תל אביב נגד סאש שטילמן

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 1058-09-19 מדינת ישראל נ' שטילמן
בפני כבוד השופטת שני שטרן

בעניין:

מדינת ישראל
תביעות תעבורה תל אביב
באמצעות ב"כ עו"ד בשארי

נגד

סאש שטילמן באמצעות ב"כ עו"ד גיל סמרה

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של פניית פרסה בנסיבות מחמירות, נהיגה בחוסר זהירות, התנהגות הגורמת נזק, בקשר עם גרימת חבלה של ממש.

כתב האישום מתאר כי ביום 21.06.2019 סמוך לשעה 15:00 נהג הנאשם רכב ברחוב סוקולוב ממערב למזרח והתקרב אל מול בית מס' 61.

אותה שעה נהג המעורב ברחוב סוקולוב, ממזרח למערב, מול כיוון נסיעת הנאשם.

כתב האישום מייחס לנאשם נהיגה בחוסר זהירות בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד באופנוע אשר היה קרוב אליו, ביצע במקום פניית פרסה, נכנס למסלול נסיעת האופנוע, חסם דרכו שני כלי הרכב התנגשו.

הנהג המעורב נחבל חבלות של ממש - שבר באגן שהצריך ניתוח ואשפוז עד ליום 30.6.2019 וכן שני כלי הרכב ניזוקו.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר בעבירות המיוחסות לו וראיות הצדדים נשמעו.

הראיות

מטעם המאשימה העידו סייר שהגיע למקום, 2 בוחני תנועה והמעורב בתאונה.

ע/ת 1 סייר תנועה, באמצעותו הוגש דוח פעולה.

מדו"ח הפעולה עולה כי הנאשם דיווח על תאונת הדרכים והמתין לבואם של השוטרים, כשהסייר הגיע למקום התאונה הנאשם מסר לו כי רוכב אופנוע פגע ברכבו בעת שביצע פניית פרסה, המעורב פונה במצב קל לביה"ח. עוד עולה כי המעורב אינו מורשה לנהיגה לסוג האופנוע בו רכב והאופנוע נלקח על ידי חבריו. **בחקירה נגדית** מסר כי הגיע ראשון לזירת התאונה, לא הגיע בוחן תנועה וכי האופנוע הוברח מהמקום על ידי חבריו של המעורב.

ע/ת 2 בוחן תנועה, העד חקר את הנאשם ובאמצעותו הוגשה הודעת נהג תחת אזהרה מיום 24.06.2019.

בחקירה מיום 24.06.2019 מסר הנאשם כי עת נסע ברחוב סוקולוב החליט לבצע פניית פרסה, מקום בו מותר לעשות כן, בדק את מצב התנועה והבחין כי במרחק של כ- 4 בניינים ממנו, בכיוון הנגדי עומד רכב פרטי ומאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש לאחר מכן החל בפניית פרסה ו"בחלק השני" של הפנייה הרגיש מכה ברכב, בדלת האחורית מימין. לדבריו, כשיצא מהרכב הבחין כי רוכב האופנוע נכנס בו וכי הרכב שעמד ואפשר להולכי הרגל לעבור עדיין עומד במקום. עוד מסר כי חבריו של המעורב לקחו את האופנוע וברחו מהמקום.

ע/ת 3 בוחן תנועה, הגיש 2 סקיצות של מקום התאונה, תע"צ, תמונות ממקום התאונה והודעת חשוד מיום 05.07.2019.

העיד כי מדובר בתיק הצמדה, כי הגיע לזירת התאונה ביום 14.07.2019, ביצע ניסוי שדה ראייה ומצא כי מכיוון נסיעת רכב הנאשם ומצא כי ושדה הראייה פתוח 82 מ' לפנים ולא הייתה כל מגבלה להבחין ברוכב האופנוע. לכן המליץ להעמידו לדין.

בחקירה נגדית מסר כי המלצתו להעמיד לדין את הנאשם התבססה על ניסוי שדה הראייה.

לדבריו, לא ביצע חישובים ואת היתכנות התאונה במהירויות שונות של רוכב האופנוע וזאת משום שמדובר בתיקי הצמדה ובתיקים מסוג זה בחינת מקום האירוע אינה מתרחשת בסמוך למועד התאונה ואין סימנים על הכביש ומשכך לא ניתן לדעת מה נק' האימפקט (עמוד 16 שורות 2-16).

בהמשך העיד כי זמן תגובה של נהג הינו 0.75 שניות ואין גורם שיכול להשפיע על זמן התגובה. (עמודים 16-17) והסביר כי אינו יכול לחשב מרחק עצירה בלי הנתון של מקדם חיכוך (עמוד 18 שורות 19-25).

כשנשאל: **"איך אתה מסיק שהלקוח שלי היה רשול, רק בגלל שהייתה תאונה?"** הסביר הבוחן: **"שדה ראייה פתוח.. לראות שמדובר ברוכב ישר, שדה הראייה לפנים פתוח, נהג שמגיע ממצב עצירה צריך להבחין בסכנה המתקרבת"**. (עמוד 20 שורות 4-6).

לדבריו, זמן תגובה של נהג אינו משתנה גם במקרה של נהג שאינו מנוסה על סוג הרכב.

עת/4, המעורב, סיפר על החבלות שנגרמו לו מהתאונה והשפעתן על חייו. **בחקירה נגדית** טען כי פגע ברכב הנאשם מצד ימין (שורות 1-2 עמוד 27), ציין כי היו רכבים ולפתע הנאשם פנה פניית פרסה (עמוד 27 שורות 30-31 לפרוטוקול). המעורב הודה כי רישיון הנהיגה שלו לא התאים לסוג האופנוע והסביר כי: " **בקלות אפשר להתבלבל בין ג'ורייט 200 לג'ורייט 125 סמ"ק**". (השיבוש במקור, ש.ש). המעורב העיד כי נהג באופנוע משום שרצה לרכוש אותו. לשאלת הסניגור: " **אין לך רישיון על האופנוע הזה, מה לך ולרכוש את האופנוע הזה?**" השיב המעורב: " **לא ידעתי שהאופנוע 200 סמ"ק**".

עוד טען המעורב כי נהג במהירות של 30-40 קמ"ש. כשנתבקש להסביר את השינוי בגרסתו, שכן לכתחילה סיפר שנהג במהירות של 60-70 קמ"ש, הנאשם הסביר כי היה בהשפעת מורפיום וסבל מכאבים.

בתום שמיעתו הכריזה המאשימה, אלו עדי.

מטעם ההגנה העיד הנאשם, שנשמע ביום 24.03.2022. **בחקירה נגדית** אישר כי מכיר את מקום התאונה ובמועד בו אירעה הרחוב הומה אדם. משכך, עצר את רכבו לפני פניית הפרסה ונכנס לתחנת האוטובוס בכדי לבצע את הפנייה בפעם אחת. הנאשם אישר כי שדה הראייה פתוח לפניו וכיוון שראה במרחק כ-100 מטרים ממנו רכב עוצר ומאפשר להולכי רגל לחצות, ביצע את הפרסה.

סיכומי הצדדים:

המאשימה הפנתה לעדויות ולמסמכים אשר הוגשו מטעמה.

המאשימה הפנתה, לניסוי שדה הראייה, לסקיצות שערך הבוחן ולעדויות לפיה המדובר בתאונה שעניינה "אי מתן זכות קדימה" ולדבריו החשיבות בתיק זה מתייחסת לשדה הראייה. מעדותו עולה כי שדה הראייה פתוח 82 מ' לפניו ולא היה דבר שהפריע לשדה הראייה.

לשיטת המאשימה יש סתירות בדברי הנאשם באשר לאופן פניית הפרסה. בחקירותיו מסר כי ביצע את הפרסה מצדו הימני ביותר של הכביש ואילו בעדותו בבית המשפט סיפר כי נצמד לתחנת האוטובוס מימין לכביש. בנוסף, עדותו באשר למהירות רוכב האופנוע הינה עדות כבושה שעלה בעדותו ואינה נתמכת בחומר הראיות. כמו כן, אף אם המעורב נסע במהירות אין בכך כדי להסיר את אחריות הנאשם ולנתק את הקשר הסיבתי שבין נהיגתו בחוסר זהירות בביצוע פניית הפרסה לבין קרות התאונה ותוצאותיה.

ההגנה סיכמה כי אף אם שדה הראייה היה פתוח לפניו, מכיוון נסיעת הנאשם, אין בכך להוכיח כי הנאשם אשם בקרות התאונה. בתיק ישנם מחדלי חקירה ולא נבדקו אפשרויות נוספות לקרות התאונה; יכול כי האופנוע החליק, הכביש לא היה תקין, היו בורות בכביש כתם שמן ויכול כי האשמה לתאונה רובצת לפתחו של המעורב וזאת היות והיינו בלתי מורשה לנהוג באופנוע מסוג זה וישנה אפשרות שנהג במהירות מופרזת או במהירות בלתי סבירה.

אף שמדובר ברחוב סואן לא נחקרו עדי ראייה, מקום הפגיעה ברכב לא נבדק ובדוח הבוחן אין התייחסות לאפשרות מניעת התאונה.

בנוסף, המעורב אינו עד מהימן, עדות רצופה בשקרים ובטענות שאינן מניחות את הדעת, הגם שיש לו עניין בהרשעת הנאשם.

נוכח מחדלי החקירה, עדות הנאשם שאינה נסתרה ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי ראיות הצדדים, ושבתי ועיינתי בהם, מצאתי כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וזאת, מהטעמים שיפורטו להלן:

הנאשם אישר קביעת הבוחן כי לפניו שדה ראייה פתוח בן 82 מטרים. יתירה מזאת, כחלק מעדותו ציין הנאשם כי הבחין ברכב שעומד ומאפשר להולכי רגל לחצות, במרחק של כ-100 מטרים ממנו. בנסיבות אלו, בהן שדה הראייה פתוח ואינו כולל הפרעות, לא ניתן לקבל טענת הנאשם לפיה ביצע את הפרסה, בבת אחת, מבלי שהמעורב היה בשדה הראייה, עת החל לחצות.

מקום בו שדה הראייה של הנאשם הינו 82 מטרים, אפילו אם נהג המעורב מהירות 70 קמ"ש (בהתאם לאמרתו הראשונית), הרי שהספקו הינו 19.444 מ' לשניה. (70:3.6). אם תתקבל גרסת הנאשם לפיה ביצע הפרסה בבת אחת, הרי שהיא נמשכה 2 שניות או 3, לכל היותר. לכן, בעת שהחל הנאשם בביצוע הפרסה היה המעורב במרחק של 38.888 מ' או 58.333 מ' מהנאשם, לכל היותר. משמע, המעורב היה מצוי במסגרת 82 המטרים, **בשדה הראייה של הנאשם.**

אי מיצוי החקירה

לא נעלמה מעיני טענת הסניגור באשר לאי מיצוי החקירה מצד הבוחן המשטרתי, לרבות יציאה מאוחרת לשטח, במסגרת 'תיק הצמדה', אי חקירת המעורבים ואי ביצוע חישובים.

ההלכה המרכזית בעניין מחדלי חקירה מצויה במסגרת ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06 והאסמכתאות המרובות המצוטטות שם.

נאמר, כי בבסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקר האמת והבאת האשם האמתי לדין, חובה למיצוי הליכי חקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

לא מצאתי בתיק זה מחדלי חקירה מהותיים היורדים לשורשו של ההליך.

אכן, בעיני, ראוי היה כי הבוחן יבצע חישובים כלשהם, הבודקים את גרסאות הצדדים ומחשבים את מיקומם של המעורבים, גם אם יתבססו על אמרות המעורבים ולא על נתונים פורנזיים. לטעמי, המונח 'תיק הצמדה' אינו ביטוי קסם המאפשר קביעות בעל פה.

יחד עם זאת, על מנת להטעים מסקנתי, מקום בו בפני בית המשפט הונח נתון שאינו נמצא במחלוקת- שדה ראייה, מצאתי מקום לעשות שימוש בחישובים שאוזכרו על ידי הבוחן בעדותו- ש'1, עמ' 18 לפרוטוקול מיום 14.7.21. חישובים אלו מוכרים, אינם נתונים במחלוקת ואף נקבעו ככאלו המצויים בידיעה שיפוטית. (ר' עפ(י-ם) 48/7 יעקב לוי נ' מ"י, בו קבע בית המשפט המחוזי כי טבלאות קדרון עונות על הקריטריונים הנדרשים לצורך ביסוס ידיעה שיפוטית. הטבלאות עצמן מצויות בנספח הספר "דיני תעבורה" מאת קדרון).

ההגנה לא סתרה את עדותו של המומחה שדחה את הטענה בנוגע להתארכות זמן התגובה ביחס לנהג שזו לו הפעם הראשונה על האופנוע. ודאי לא מקום בו מדובר בנהג שמורשה לנהוג באופנוע. ההגנה לא העלתה ספק סביר בנוגע לאחריות הנאשם, גם לא ביחס למיומנויות הנהג המעורב.

מצאתי מקום כי בתיק הונחו די ראיות בפני, בכדי להרשיע הנאשם בעבירות המיוחסות לו.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של

פנית פרסה בנסיבות מחמירות בניגוד לתקנה 44(א) לת"ת, ס"ס 6251, נהיגה בחוסר זהירות בניגוד לתקנה 21(ג) סמל סעיף 2429 בקשר עם עבירה שגרמה לחבלה של ממש בניגוד לסעיף 38(3) לפקודת התעבורה סמל סעיף 2009 וכן בעבירה של התנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה סמל סעיף 2425, המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ו' תמוז תשפ"ב, 05 יולי 2022, במעמד הצדדים